

Súrodenecká láska

SÚRODENECKÁ LÁSKA

Je koniec mája. Začína sa leto. Kvety šalejú, príroda už dozrela, takže všetky listy na stromoch pokrývajú slnko tak, že je to super subjekt pre všetkých nadšených fotografov ako som ja. Dívam sa dohora, rozmýšľam nad fotografickými rozmarmi, ako by som mohla zabrať dokonalý objekt tak, aby dával svoj odkaz hneď najavo bez toho, aby k nemu bolo niečo napísané. Ale rozmýšľala som, že je to asi riadna blbosť. Uvažovala som a užívala si letnú prírodu. Myšlienky mi však surovo prerušil môj brat.

"Kata, mala by si sa učiť," povedal.

"Nehovor mi, čo mám robiť!? zavrčala som horšie než naša pokazená práčka. "Vieš, že neznášam, keď mi prerušíš myšlienky."

"Šak aj tak premýšľaj nad samými blbinami!" odsekol. Kajo ma drsne chytil za rameno a pritiahol k sebe.

"Chod' si robiť, čo máš a vylož aj myčku a na stole ťa čaká pár mojich nevyplnených úloh, keď si taká múdra!" nechutne prízvukoval šeptom ako dáky násilnícky buran.

"To, že máš pätnásť a že som mladšia, z teba nerobí pána." zdvihla som hore obočie. Pritisol si ma k sebe a silno objal.

"Ak to neurobíš, láskavá milá sestrička, ktorú nadovšetko milujem, poviem mamke, že si jej minulý týždeň ukradla tých päťdesiat eur!" hovoril tým svojím nechutným hlasom. "Vypadni, ty malá špina!"

Nenávidela som, keď sa takto správal, nútil ma niekedy robiť hrozné veci. Chcela som mať len pokoj, vždy som utekala, a vždy ma našiel a terorizoval mi život. Úplne sa v tom vyžíval.. Normálne ho to napĺňalo.

Vždy, keď mama nebola doma a vzdorovala som mu, lebo ma nútil robiť kadejaké svinstvá, vylepil mi alebo sa mi vyhrážal, že mi v noci odstrihne vlasy. Nechápala som, prečo ma tak nenávidí. Vždy na mňa niečo našil, ale pred mamou sa z toho vierohodne vykrútil. Oco to neriešil - niekde behal po krčmách alebo naháňal tetušky - ako Kajo hovorieval.

To ma však trápi menej, viac ma sklúčuje panický strach, keď mám zostať s Kajom

doma sama. Ako raz vtedy v zime...

"Ideme sa hrať na život a na smrť, čo povieš Katuška?! mlčala som, trpela som, bála som sa.

"Ježiš, Kajo, daj pokoj, úlohy čakajú na stole, na debilinky nemám čas." zahovárala som. Túto hru vymyslel, keď mal jednu z tých svojich nálad. Vždy to boli extrémistické hry. Vydržal nahý v snehu, pošľahal si tvár žihľavou, lial na seba ľadovú vodu a kto vydrží dlhšie... Alebo ukradnúť niečo v obchode- väčšinou to boli veci ako alkohol. A čo bolo najhoršie, že som na jeho hry vždy pristúpila, lebo som sa bála. Robila som mu tiež úlohy a práce, hoci som mladšia takmer o dva roky. Hrozne som sa za to na seba hnevala a nenávidela sa. Ako môže byť len taký slaboch? Odpoveď neprichádzala. A kde sú tie časy, keď sme sa ľúbili? Hladkal ma a čítal mi tie svoje horory. Je to snád' nejaký prejav lásky? Pche, nezdá sa mi. V podstate jediné, čo ma utešovalo, bolo fotenie. Hej, len fotenie. Kedysi to bol aj Gabo, môj frajer, ale to je zabudnutá a trpká minulosť. Takže zostalo fotenie.

Ako som nad tým premýšľala pri stohu Kajových úloh, začali sa mi do očí tisnúť slzy. Kedy sa to vlastne so všetkým tak pokazilo? Líca mi zvlhli. Na celý dom som sa rozrevala. Jasný, keď tatko prišiel domov opitý, vždy som slzy pochtivo vtiahla späť. Ale ani som nemusela. Bol na šrot. A mama príliš revala kvôli nemu, aby si všimla môj plač. A takto to u nás chodilo každý večer. Lenže naozaj, naozaj, najviac ma trápil Kajo. Bola som rozhodnutá vzdorovať mu, nech robí čokoľvek. Jeho hráčom bol koniec, jeho rozkazom a fackám, teroru a ponižovaniu. Jednoducho povedané: jeho blbé úlohy som neurobila. Vykašľala som sa na všetko, aj na umývačku. Bola som dokonale odolná voči teroru menom Kajo. Teda - aspoň som si to myslela.

No keď prišiel na druhý deň zo školy s tresknutím dverí, opäť sa ma zmocnil strach.

"Kataaaa?!" zvolal hadím hlasom, ktorý nepríjemne plával po celom dome. V stotine sekundy mi napadlo, že sa skryjem, ale to som hneď stopla.

"Noo?" oči som mala prilepené na matike, lebo som sa bála, že keď vojde do izby, rozplačem sa. Slaboch, slaboch, slaboch - dunelo mi hlavou. Vtrhol do izby, dvere sa rozleteli a kľučka odpadla tak silno, že som na stoličke podskočila.

"Čo je, Kajo?"

"Čo je?"

"Pýtaš sa, čo je?!" rozhorčoval sa.

"Dobre, Katuška, ja ti to teda poviem."

"Mala si robiť úlohy!" zreval. "A ty si ich neurobila. A že čo sa stalo? Dostal som guľu! Okej, v pohode, lenže som vraj napadol tú sprostú učku... a ona ma zobrala do riaditeľne. A vieš, čo nasledovalo?.. hmmm, čo asi Kata, čo asi?" - Pokrútila som hlavou. - "Vyhodili ma! A prečo? Lebo jedna malá sopľa tie úlohy neurobila!"

"Sám si za to môžeš" riekla som odvážne.

"Uhm... dobre, tak ty za to nemôžeš?!" Zobral akvárium s rybičkou a pustil ho na zem.

"Kajo!, panebože, čo si to urobil!? kričala som. "Ty za to môžeš!" napodobnil môj hlas vysokým tónom.

"A za čo ešte môžem?"

"Za toto!" zobral mi fotografiu zavesenú na šnúrke a roztrhal ju. "Prestáááň" volala som plná zúfalstva. ... Kajo zobral ďalšiu a hneď ďalšie.

"Kajo, prestaň! Prosím, prestaň! Prosím, dost !!" "Nie, ta za to môžeš, Kata,, len ty!" smial sa a trhal ďalšie. To som už vystrelila k nemu a chytila mu obe ruky, ale on bol silnejší. Bez milosti ma odhodil na zem. "A čo toto?" siahol na fotoaparát. "Kajo, neblázni, ty taký nie si! Teraz sa hneváš, ale ja to odčiním, len toto nie. Budem ti robiť do konca života úlohy, všetko budem robiť za teba, mame nič nepoviem, len , prosím..." prosíkala som ako úbožiak, no bolo mi to jedno. "Keci! mala si sa rozhodnúť predtým, a môžeš si za to sama." treskol fotoaparát o stenu. Hrozne to bolelo. Ako mohol byť taký? Ako to len povedať?...Netvor, ktorý ničí všetko, čo mám rada? Neskôr s buchotom dverí odišiel Jasný, foťák bol na trosky. Hrozne som ľutovala, že som tie poondiate úlohy neurobila. Nie, ľutovala som, že ma tak nenávidí. Sršalo to z neho. Plač ma zadúšal. Tentokrát to nezostalo bez povšimnutia. Mamka stále vyrypovala, videla tú spúšť v mojej izbe aj foťák, aj moje slzy. Mlčala som, aby to nebolo ešte horšie. Lenže nato prišiel oco. Tak som to vyklopila.. Bolo to vonku. Ruky sa mi triasli, oči chveli od bóľu a hlava mi brnčala. Kajo dostal bitku. Videla som to, počula. Asi vás neprekvapí - neľutovala som ho. Dlho do noci som počúvala hádku mamy, otca aj Kaja. Čo bolo však najzvláštnejšie? Kajo mi dal po tej noci pokoj. Úplne. Ignoroval ma a ja som sa mu vyhýbala. Dokonca by som prisahala, že bol neskôr v mojej izbe. Bola som šťastná. Žeby si konečne uvedomil svoje hriechy?. Neviem, ale cítila som, že je v tom niečo viac... A potom prišlo rozuzlenie. ... V škole bol fajn, cestou domov som si pospevovala. Pred domov som zbadala mamu, otca aj Kaja. Stáli pri aute. Vari čakajú na mňa? Podídem- vidím zahriaknuté tváre. Kajo podišiel ku mne a objal ma. Takým tým spôsobom: mám ťa rád / taký už nepraktizoval od nepamäti/ .

Nerátala som s tým, preto som zostala zaskočená.

\ "Katka,\ " mama prehovorila,\ "Kajo pôjde preč.\ " Čo to tu skúšajú?, hrmelo mi..
\ "Ide do internátno-výchovnej strednej školy s odporúčením pani psychologičky.\ " Kajo prikývol a ja som nevychádzala z údivu.... ttttooto som nechcela. \ "Aspoň budeš mať odo mňa pokoj, všakže!, hlesol. \ "Kajo, naozaj som toto nechcela... a viem, že ty to vieš tiež. Nechcem predsa, aby si niekam šiel. Chcem len, aby si ma mal rád\ " a naberala som slzy.

\ "Kati, prepáč, že som sa tak nenormálne správal... musím tam ísť, lebo ťa mám rád a chcem sa stať lepším človekom... Budem iným - takého, akého si ty, moja sestra, zaslúžiš. Rozumieš?!\ " \ "Nie, tomu nerozumiem\ ", zašepkala som. \ "Ale ja už áno\ " povedal od srdca. Poslednýkrát ma objal a rýchlo nasadol s otcom do auta. Bola som v šoku. Vedela som, že to, čo sa práve udialo, bola posledná kvapka. No neverila som, že si uvedomí aj Kajo. Zomlelo sa všetko tak rýchlo, že som si nestihla uvedomiť, že odišiel. Napriek tomu, že mohol byť potencionálne najhorší starší brat, akého som mohla mať... bude mi HROZNE CHÝBAŤ !